

nghiệm nên
nàng sai người
hầu tên Punna
(Phước Thiện)
chuẩn bị việc
cúng dường.
Đấy là một

ngày trăng tròn tháng Visakha (tháng tư và năm) đúng ngày Phật thành đạo. Khi đến nơi, Punna thấy Gotama ngồi dưới cây bồ đề, thoát đầu Punna nghĩ vị ấy chính là thần cây bồ đề hiển linh giáng lâm. Đêm trước ấy nàng đã thấy năm giấc mơ kỳ lạ, khi giật mình tỉnh giấc nàng còn nghĩ giấc mơ ấy là điềm nàng sẽ thành Phật (1- Trời đất thành giường ngủ, còn dãy Tuyết sơn thành gối kê đầu. Tay trái của ông dang ra tới biển đông, còn tay phải tới biển tây, chân thông đến biển nam. 2- Cây Tiriya từ bàn tay ông mọc ra cao ngất lên đụng đến trời. 3- Sáu trắng đầu đen bó qua đầu gối. 4- Bốn loài chim quý bốn màu từ bốn phương bay lại rơi xuống chân, đột nhiên lông biến ra màu trắng. 5- Ông bước qua núi phân mà không hề bị ô uế). Sujata bước tới dâng đến Gotama vật thực cúng dường đựng trong bát bằng vàng, lúc ấy cái bát bằng đất Ngài nhận từ lúc xuất gia nay đã biến đầu mất. Ngài cầm bát đến bờ sông, tắm rửa chỗ có một cây cầu hoặc chỗ để tắm tên gọi là Suppatitthita, rồi thọ thực. Đây là bữa ăn duy nhất mà Ngài nhận được trong vòng bốn mươi chín ngày. Thọ thực xong, Ngài thả bát xuống sông và nói: "nếu hôm nay ta có thể viên thành Phật quả thì bát này hãy trôi ngược dòng." Bát trôi ra đến giữa sông, rồi trôi ngược dòng lên nguồn nhanh như ngựa chạy trong một khoảng bằng tám chục hải tặc rồi chìm xuống nơi xoáy nước đến tận chỗ Long vương, vua loài rồng. Tại đó bát thọ

thực của Ngài khua vào bát thọ thực của ba vị Phật đời trước rồi đứng lại theo tôn bậc thấp nhất. Qua hết ngày ấy trong rừng cây sa-la, chấp tối Ngài theo đường bộ rộng rãi đến cây bồ đề có thiên thần canh giữ, các thiên thần này ca hát và tôn vinh Ngài bằng những thứ hoa thơm ngọt. Lúc ấy có một người cẩu tên Sotthiya (hay Svastika, Kiết Tường) gặp Ngài và cúng dường Ngài tám bó cỏ. Sau khi ngồi thử hết bốn hướng, Ngài chọn hướng đông, hướng bất thối chuyển của tất cả chư Phật để đánh tan phiền não trước; rồi Ngài giũ bó cỏ ra làm thành bồ đề tọa dài mười bốn tay. Ngài ngồi kiết già và thốt ra lời thệ nguyện:

"Cho dù chỉ còn lại da, gân bọc xương. Cho dù thịt máu ta có khô cạn, ta sẽ không rời chỗ này nếu không đạt đến giác ngộ."

Kinh Xuất gia (Pabbajja-sutta) kể thêm rằng trong thời gian Gotama ở trong rừng gần Uruvela, người con gái của một trưởng làng tên là Sujata đã quen việc hàng ngày cúng dường cho tám trăm tu sĩ Bà la môn, lúc cúng dường lần nào nàng cũng khấn "Nguyện cầu các vị Bồ tát nhận vật thực của con, đạt thành giác ngộ, viên thành Phật quả". Một đêm trăng tròn tháng năm Sujata nằm mộng thấy chư thiên đến cho hay tin rằng đạo sĩ Gotama đã lìa bỏ lối tu khổ hạnh nay muốn

thọ dụng thực phẩm bổ dưỡng và nói thêm "bây giờ lời cầu nguyện của con sẽ thành sự thật.". Hôm sau nàng vội vã chạy ra chỗ nuôi bò của cha, từ lâu nàng đã quen việc chăn bò vắt sữa, nàng vắt sữa của tám con bò béo bổ nhất, để sữa vào trong nồi mới rồi chuẩn bị món cơm sữa. Đoạn nàng sai gia nô Punna đến gốc cây lớn nơi nàng để vật thực cúng dường hàng ngày. Lúc bấy giờ Bồ tát đang tham thiền dưới gốc cây, cả vùng trời rực sáng. Punna nhìn thấy ngỡ rằng đấy chính là thần cây hiện ra muốn đích thân nhận vật thực cúng dường. Punna chạy trở về báo tin cho Sujata, Sujata vội vã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, nàng lấy bình bát bằng vàng đựng vật thực, đập lên bằng miếng vải trắng mới tinh rồi đi ra gốc cây. Tại đây nàng gặp Bồ tát Gotama mà ngỡ là thần cây. Sujata đến gần, đặt bát lên tay Ngài, thấy Ngài nhìn nàng rồi mới nói: "Thưa Ngài, xin Ngài thọ nhận vật thực con cúng dường đến Ngài. Con cầu nguyện để nhờ đó Ngài có được niềm phúc lạc lớn lao như con đã hằng có!" Nói xong nàng trở về.

3- Về nhóm năm đệ tử theo hầu ngài trong sáu năm khổ hạnh, Bốn sanh truyện kể rằng Kiều Trần Như (Kondanna) là người trẻ nhất trong nhóm tám đạo sĩ đến xem vận mạng cho thái tử Gotama lúc mới hạ sanh.

